

... despre o înțelegere greșită a călăuzirii Duhului!

Vestirea Cuvântului este plictisitoare ...!?

... despre o înțelegere greșită a călăuzirii Duhului!

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 12; 14

Introducere

Mult timp ne-am întrebat, cum ar trebui să înceapă un articol care are acest titlu. Și dacă în afară de aceasta ne gândim ce gânduri ne trec în același timp prin minte, atunci dorim mai bine să nu scriem nici un cuvânt și să punem „pana” la o parte. Deci, să mergem la următoarea temă ... dar un moment – dar ce este, dacă titlul ar fi adevărat? Nu ar trebui atunci să se vorbească foarte deschis și foarte sincer despre aceasta? Ce ar fi dacă nu numai noi am sta duminica neliniștiți pe scaun, mișcându-ne încoace și încolo și pe ascuns aruncăm privirea spre ceas sau încercăm încordați să nu lăsăm capul „să cadă” prin ațipire? Știm din multe discuții, că nu numai noi avem aceste greutăți, însă există un prag de reținere pentru a vorbi despre aceste lucruri. Ei bine, vrem să îndrăznim să exprimăm unele gânduri referitoare la această temă și să cerem mai dinainte scuze, dacă unul sau altul se simte atacat. Acela ar trebui să se gândească că în momentul când se citește acest articol nimeni – în afară de Domnul Isus – nu poate privi în inima lui și prin acest articol există posibilitatea deosebită ca fiecare, care într-un fel oarecare face o lucrare de slujire prin Cuvânt sau este convins de un anumit fel de serviciu de predicare, poate să se întrebe critic, fără să fie atacat direct public.

Slujbă de predicare într-o formă cu totul deosebită

Articolul acesta se va ocupa cu tema predicilor plictisitoare – o problemă, care se întâlnește deseori tot mai mult în anumite grupe de creștini, și anume pretutindeni acolo unde nu este angajat un predicator sau unde nu este planificat serviciul de predicare săptămânal. Aceasta desigur nu înseamnă că problemele descrise în continuare nu ar putea fi interesante și pentru celelalte comunități (biserici). Însă aceste biserici au deseori alte probleme în domeniul serviciului de predicare.

Noi vorbim despre biserici (adunări) unde în așa-numitele ore de vestire a Cuvântului nu se știe dinainte cine va prelua „serviciul în Cuvânt”. Deseori acestea sunt numite „o strângere laolaltă sub călăuzirea Duhului Sfânt”. Și este desigur în primul rând o parte pozitivă, dacă se are dorința să se strângă laolaltă numai sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu, ca să se dea Duhului Sfânt orice posibilitate să dăruiască un Cuvânt la timpul potrivit. Noi trebuie neconștient să ne bazăm pe acțiunea Duhului în mijlocul nostru – aceasta este caracteristica creștinismului adevărat [vezi articolul: W. Kelly „[Darul Duhului și darurile](#)”]. Căci în cele din urmă în 1 Corinteni 12.11 se spune: „Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte cum vrea.” Și aceasta trebuie amintit aici foarte clar: slujba făcută numai de un singur om este străină Bibliei, adică o funcție de predicator, la care întotdeauna de regulă numai una și aceeași persoană face lucrarea de slujire. Ar conduce prea departe să

... despre o înțelegere greșită a călăuzirii Duhului!

ne ocupăm aici să dovedim istoric cum această particularitate caracteristică s-a dezvoltat în anumite evenimente culturale. În orice caz acest „one-man-show” nu este biblic.

Dar că prin vestirea Cuvântului ca „strângere laolaltă sub călăuzirea Duhului Sfânt” să se înțeleagă principial, că se vine laolaltă, se cântă o cântare, se rostește o rugăciune, se așteaptă două până la cinci minute și apoi se scoală cineva și apoi de regulă se vorbește trei sferturi de oră, apoi se așează și ora se încheie cu cântare și rugăciune, aceasta este cu adevărat o întrebare îndreptățită, cu care ar trebui să ne ocupăm. Cu regret sau din fericire Biblia are în privința aceasta puține pasaje, la care putem recurge. Ceea ce permite cel puțin să se tragă concluzia, că în privința acestei întrebări posedăm o libertate mare, dar care înseamnă că trebuie să fim foarte atenți cum o folosim. Însă Duhul lui Dumnezeu nu ne-a lăsat singuri nici în privința aceasta.

Expresia „călăuzirea Duhului”

Mai întâi trebuie desigur să constatăm, că expresia „strângere laolaltă sub călăuzirea Duhului Sfânt” nici nu există în Biblie. Este mai degrabă obligația sfântă a *fiecărui* creștin să stea permanent sub călăuzirea Duhului – vezi Romani 8.14. Duhul lui Dumnezeu nu trebuie să călăuzească numai în străngerile laolaltă „cum vrea EL”, ci și în fiecare minut al vieții noastre. Și dacă 167 de ore din săptămână am trăit nespirtual, atunci nu ne putem aștepta ca în ora a 168-a să putem fi cu totul umpluți cu Duhul Sfânt și să ne strângem sub călăuzirea Lui. Și este deja foarte ciudat, că noi într-adevăr spunem că ne strângem sub călăuzirea Duhului Sfânt, însă deseori nu ne putem sustrage de la impresia că se petrece totuși foarte omenește și probabil uneori chiar carnal. Într-adevăr noi nu avem nici o liturghie, dar dacă punem înaintea ochilor foarte sincer multe ore de adunare, acestea se desfășoară de cele mai multe ori după o anumită schemă, asemenea liturghiilor din bisericile mari, și deseori este simțit foarte deranjant, dacă un frate ajunge la ideea să spună ceva, care pentru mulți este probabil ceva cu totul nou – nu că aici este vorba de a aduce întotdeauna neapărat ceva cu totul nou, cu toate că un cărturar adevărat ar trebui să aibă și ceva nou în comoara lui (Matei 13.52). Însă te întrebi atunci, dacă Duhul Sfânt mai poate lucra „așa cum vrea El”.

Călăuzirea Duhului cere creștini spirituali

Este o misiune foarte provocatoare, dacă se dorește să se strângă laolaltă sub impresia copleșitoare, că Duhul Sfânt trebuie să aibă conducerea. În primul rând aceasta presupune existența creștinilor cu adevărat spirituali. Creștini care doresc să-și orienteze viața consecvent după etaloanele biblice și din inimă sunt pe calea transformării după chipul Fiului (Romani 8). Dacă nu există acești creștini spirituali, atunci devine foarte periculos pentru biserică (adunare), și ea se va dezvolta de regulă greșit. Aceasta poate merge în două direcții: o dată sunt din aceia care în chip carnal împiedică mișcările Duhului lui Dumnezeu și în cele din urmă va fi introdusă o liturghie relativ rigidă, sau se ajunge acolo că orice gând și orice idee modernă, care tocmai îi vine cuiva în cap, să fie considerate călăuzirea Duhului și să fie introduse în străngerile laolaltă. Fiecare biserică (adunare) va avea a face cu persoane spirituale și mai puțin spirituale, și de aceea este așa de important ca cei care poartă responsabilitatea spirituală a unei biserici (adunări) să preia o oarecare lucrare de conduce și

... despre o înțelegere greșită a călăuzirii Duhului!

de călăuzire, fără ca aceasta să fie introdusă neapărat ca funcție oficială. Scriptura spune: „... să recunoașteți pe cei care se ostenesc între voi și vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc.” Cu regret se poate vedea de cele mai multe ori că în bisericile (adunările) fără o conducere fixă și oficială contribuie la hotărârile importante ale bisericii persoane care în rest se preocupă puțin cu Cuvântul lui Dumnezeu sau în orele de strângere laolaltă ale bisericii participă puțin în sens spiritual.

Confuzii referitoare la călăuzirea Duhului

O altă problemă alături de lipsa de spiritualitate a unor frați și a unor surori este neînțelegerea călăuzirii Duhului. Și probabil problema aceasta este cel mai mult răspândită. Se gândește, că în ora de vestire a Cuvântului atenția este îndreptată spre un anumit pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu prin cântarea cântată anterior și că apoi ar trebui exprimate unele gânduri, cu toate că numai foarte superficial s-a preocupat cândva cu acest pasaj – problema cea mai mare nu este că pe baza unei cântări este voie să se propună spre studiere un anumit text, ci că cineva s-a preocupat foarte puțin sau chiar deloc cu pasajul biblic. Ce se petrece atunci? Deseori vorbește un frate – desigur nu întotdeauna este așa – o oră, fără ca de fapt să spună ceva, și dacă înainte de sfârșitul orei este gata cu pasajul, pe care el l-a citit, uneori se continuă cu pasajul următor, pentru ca ora să devină „plină”. Cu regret aceasta se petrece foarte des în majoritatea bisericilor care se strâng laolaltă sub această formă. Deseori frații și surorile trebuie să asculte o repovestire a pasajului care a fost propus spre studiu.

Desigur Duhul lui Dumnezeu poate lucra și prin aceasta, desigur Dumnezeu în suveranitatea Sa poate da unuia sau altuia din cei prezenți un cuvânt de încurajare și zidire sufletească, nimeni nu contestă aceasta aici – însă nu sunt mulți care după aceea pleacă „flămânzi spiritual” acasă? Și aceia care oricum sunt trândavi în a merge la orele de adunare, cred acum că au și mai puține motive ca data viitoare să nu rămână acasă. Pe lângă aceasta vrem să nu lăsăm neamintit, că o astfel de slujbe se face într-o oarecare temere de Domnul. Însă marea întrebare este, dacă nu cumva în această privință noi am înțeles ceva într-un mod îngrozitor de greșit și dacă noi ne-am îndeplinit datoria sfântă de a fi găsiți ca aceia care dau hrana la timpul potrivit. Chiar dacă pentru unii sună dur: nu se aseamănă deseori așa-numita călăuzire a noastră de Duhul Sfânt unei călăuziri a cărnii sau cel puțin a omului, dacă pe baza unei cântări ne gândim la un pasaj biblic și din aceasta deducem imediat că trebuie să se vorbească o oră despre aceasta? Este cu adevărat Duhul care conduce într-un așa fel ciudat? Pe lângă aceasta această regulă înseamnă că principial se pleacă de la faptul că cântarea de la început a fost lucrată de Duhul Sfânt. Dacă deseori ai parte, că aceia, pe care probabil niciodată în ora de rugăciune nu-i auzi, mai mult sau mai puțin regulat propun cântarea de început, atunci te întrebi, cum s-a ajuns de fapt la o astfel de regulă. În privința aceasta nu vrem să stabilim acum reguli noi, cum are Duhul de lucrat – departe de noi așa ceva! Dar nu se folosește aici suveranitatea Duhului împotriva responsabilității omului? Dorim să explicăm întrucâtva aceasta.

... despre o înțelegere greșită a călăuzirii Duhului!

O predică trebuie să aibă un mesaj

Fiecare predică ar trebui să aibă un mesaj foarte clar, un mesaj, pe care Domnul l-a pus pe inima unui frate. Un mesaj nu este un simplu pasaj, pe care eu îl repovestesc, ci este o mângâiere precisă, o atenționare foarte precisă sau chiar o încurajare foarte precisă sau o învățătură foarte concretă – de care eu sunt formal cucerit sau cel puțin mă simt pătruns că trebuie să dau aceasta mai departe, nu pentru că aceasta a fost foarte interesantă pentru mine, ci pentru că sunt convins că ea este spre folosul fraților și surorilor. Și pentru aceasta poate fi folosit un frate foarte inteligent sau un frate foarte simplu, personal deseori am simțit profund mesaje de la frați mai degrabă simpli (dacă avem voie să spunem așa, fără să fim greșit înțeleși). Deci noi nu pledăm aici pentru vreo formă de clericalism sau pentru o treaptă deosebită a celor care au voie să facă slujirea, și aceasta departe de noi! Un lucru trebuie însă să fie clar, că 1 Corinteni 12 ne arată categoric, că nu toți frații au primit un dar pentru slujirea prin Cuvânt. Și poate fi numai spre paguba fraților și surorilor și spre dezonorarea Domnului, dacă frați, numai prin faptul că ei probabil prin antrenamentul profesional pot vorbi o oră fără să se bâlbâie, fac o astfel de slujbă fără a avea darul pentru aceasta.

Pregătirea predicii

Fiecare frate, care face o slujbă prin Cuvânt, ar trebui să fie „plin” cu gândurile pe care vrea să le prezinte. El ar trebui să le fi cumpănit bine în inima lui și să fi obținut certitudine și convingere profundă despre corectitudinea lor. În privința aceasta suntem obligați față de sfințenia lui Dumnezeu. Este o chestiune foarte serioasă, dacă noi confruntăm o biserică întreagă cu învățături lipsite de sens și probabil aduse pe o cale falsă. Deoarece noi suntem fii și în toată viața noastră ar trebui să fim călăuziți de Duhul (Romani 8), Domnul ne pune deseori pe inimă, cu mult înainte ca noi să ținem o predică, un anumit gând sau o anumită temă – și în acest caz regula este ca noi să ne preocupăm foarte intens cu această temă și cel puțin să citim tot ce Duhul lui Dumnezeu a dăruit deja altora înaintea noastră cu privire la această temă [desigur în primul rând la ceea ce noi avem acces!]. Desigur aceasta include în sine, să meditezi tu însuși la aceasta și să te rogi!

Și noi ar trebui realmente să fim atenți în ora de adunare la călăuzirea lui Dumnezeu și să ne întrebăm dacă Duhul Sfânt dorește probabil să se folosească de gândul pe care l-am purtat în inimă. Chiar și o slujire planificată poate fi călăuzită de Duhul Sfânt. Desigur aceasta sună în urechi ciudat pentru unii, dar de ce Duhul lui Dumnezeu, de exemplu, să nu îndemne pe frații locali să invite pe cineva, care să vorbească despre o temă bine determinată, deoarece se are simțământul că frații și surorile au nevoie de învățatura referitoare la un anumit subiect – și aceasta face parte din libertatea călăuzirii Duhului, căci repetăm încă o dată: călăuzirea Duhului nu se limitează numai la o singură oră a străngerii laolaltă. Însă în orice caz ar trebui să fie obligația noastră sfântă să participăm la serviciul de predicare numai dacă suntem gata să ne preocupăm intens cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nu spunem că și aici ar putea fi excepții, când câteodată lucrurile pot decurge altfel decât în mod normal.

... despre o înțelegere greșită a călăuzirii Duhului!

Cine se simte chemat la o slujire de vestire a Cuvântului, deoarece el stă sub impresia că Dumnezeu l-a însărcinat, fără ca el să se fi preocupat intens cu subiectul despre care vrea să vorbească, acela nu s-a recunoscut în lumina lui Dumnezeu și nu a văzut la ce concluzii proaste suntem în stare noi ca și creștini, cu toate că Duhul Sfânt locuiește în noi. Astfel de concluzii false sunt ușor de tras, dacă citim un pasaj din Biblie, fără să fi privit realmente cel puțin în ansamblu întreg contextul Scripturii. O astfel de persoană nu a cunoscut pericolul care rezultă dintr-o predică la care vorbitorul nu s-a preocupat suficient cu tema și pasajele biblice corespunzătoare și de aceea nu știe care sunt de fapt gândurile lui Dumnezeu referitoare la această temă. De regulă se rămâne păzit de învățături greșite mari, căci deseori nu este mai mult decât o repovestire, însă frații inteligenți, care probabil au capacitatea de a vorbi, dar care nu s-au preocupat suficient cu materia, au înclinația să tragă concluzii care depășesc cu mult Scriptura și în felul acesta se netezește drumul pentru tot felul de învățături greșite. Deci dacă cineva nu este gata să lase Cuvântul lui Dumnezeu să locuiască din belșug în el, acela se descalifică singur de la slujirea prin Cuvânt. El ar putea să aibă o mare aptitudine de a vorbi, însă nu va fi Dumnezeu, cel care l-a chemat să vorbească, ci carnea lui.

Pregătirea predicii, dar cum?

Prin aceasta am ajuns la o altă temă secundară, și anume: Cum te pregătești pentru o predică? Și în privința aceasta este aproape îngrozitor, ce se poate auzi. Putem să prezentăm aceasta numai așa de evident pe cât este posibil, de aceea numim aceasta abces de ciură în gândirea noastră. Probabil se aud afirmații de felul următor: „Am pus la o parte toate studiile și comentariile și m-am întrebat serios ce trebuie să-mi spună mie pasajul acesta”, sau: „Din principiu nu citesc nici un studiu, deoarece mie mi-a fost dăruit și Duhul Sfânt. Să repovestești ce stă scris într-un studiu poate în cele din urmă s-o facă oricine.”

Sună bine și foarte evlavios, sau? Însă unde este problema propriu-zisă? Ți imaginezi că dacă numai te rogi „suficient de intens” ar trebui să ajungi la aceleași gânduri (idei), ca aceia care deja înaintea noastră au adus multe gânduri la lumină. Desigur Duhul locuiește în noi toți și noi avem ungera Celui Sfânt și știm totul – spune prima epistolă a lui Ioan. Însă întrebarea este totuși, dacă Duhul vrea să-ți reveleze ție și mie aceleași gânduri. Că El poate face aceasta, nu se poate pune la îndoială, dar dacă și vrea s-o facă, din cauza pericolului mândriei noastre, este o altă întrebare, și dacă noi suntem cu adevărat întotdeauna într-un fel de gândire corect, ca să recunoaștem gândurile lui Dumnezeu, este o altă întrebare. Dacă cineva desigur nu are acces la comentarii fidele Bibliei, din trecut sau din prezent, atunci desigur este cu totul altceva. Dar dacă cineva conștient dă la o parte astfel de comentarii, despre care el știe, că ele conțin comori adânci și fidele Bibliei, acela este asemenea unui căutător de comori, care mai întâi îngroapă o comoară, pentru ca apoi el însuși s-o poată dezgropa după aceea. El este ca un copil mic, care la vârsta de doi ani spune „fac singur!”.

Desigur nici un comentariu, oricât de bun ar fi, nu are vreo autoritate în sine însuși. Și corect este de asemenea, că noi ar trebui să verificăm totul pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, asemenea credincioșilor din Bereea (Faptele apostolilor 17). Desigur nimeni nu ar trebui să ajungă la ideea să învețe pe de rost comentariile biblice sau gândirea individuală s-o lase pe

... despre o înțelegere greșită a călăuzirii Duhului!

seama altora – aceasta ar fi realmente nebunie. De asemenea ar trebui să se rămână în convorbire cu Domnul referitor la un anumit pasaj biblic. Și noi suntem siguri, că Domnul va dărui și alte înțelegeri și legături – probabil foarte potrivite pentru timpul nostru și împrejurările noastre -, decât cunoștințele dobândite din cărți și studii. Aceasta este de altfel și un principiu biblic și pe lângă aceasta o făgăduință, căci în Marcu 4.25 se spune: „Pentru că oricui are i se va da; și celui care nu are, și ceea ce are i se va lua.” Adevăratul cărturar scoate din comoara lui lucruri vechi și lucruri noi – așa se spune în Matei 13.52. Deseori comorile celor dinaintea noastră slujesc ca bază pentru a putea scoate comori noi.

Epistola către Efeseni ne arată foarte clar în capitolul 4 că Domnul glorificat în cer a dat oamenilor daruri și El a rânduit pe unul ca apostol, pe altul ca învățător sau păstor sau evanghelist. Dar dacă ignorăm darurile date de Domnul, cu toate că ele ne stau din belșug la dispoziție, atunci este o desconsiderare a darurilor, pe care Domnul le-a dat Bisericii. Ar trebui să fim recunoscători, că noi putem avea astăzi acces sub diferite forme la scrieri valoroase. Acest privilegiu l-au avut numai puțini creștini înaintea noastră. Noi ar trebui să fim realmente mulțumitori Domnului Isus pentru aceasta, în loc ca sub o aparentă evlavie să vrem să renunțăm la aceste daruri.

Dacă cineva nu are posibilitatea, prin necunoaștere sau lipsă de mijloace financiare, atunci Domnul Se va dovedi întotdeauna milos cu astfel de frați și de surori și îi va binecuvânta și mai mult, personal suntem convingși de aceasta. Dar dacă cineva are posibilitățile și este mândru să nu aibă nevoie de nici un studiu și de nici un comentariu biblic, sau gândește că trebuie numai să le citească superficial, acela în nici un caz să nu se lase încurajat la slujirea prin Cuvânt, sau să se lase propus pentru această slujbă. Aceasta este o sentință severă, dar personal nu putem vedea altfel aceasta – mult prea mult ne-am obișnuit la un stil de predicare fals, puțin folositor. Ar putea să fie o greșeală în multe biserici, care preferă predica ținută de un singur om, însă cu siguranță este mult mai efectivă și mai aducătoare de folos bisericii, dacă ea are cel puțin unul care are darul pentru aceasta și care se simte chemat să studieze cu seriozitate Cuvântul lui Dumnezeu, ca să dea bisericii hrana la timpul convenit. Noi nu cunoaștem un predicator autorizat, la care să nu se simtă realmente că el are ceva de spus, care are un mesaj de dat, și care să nu fi studiat intensiv Scriptura și cu mulțumire a citit acele scrieri, pe care alții înaintea lui le-au editat deja.

Desigur aici nu vorbim despre faptul că un frate, care are o viață serioasă de părtășie cu Domnul și nu este așa de citit, dar are Cuvântul lui Dumnezeu locuind din belșug în el, dacă are un dar de la Domnul, el nu ar putea să aibă un mesaj pentru biserică (adunare) – departe de noi așa ceva! -, Biserica lui Dumnezeu are nevoie și de aceste mesaje și *trebuie* să fie loc și pentru ele [vezi 1 Corinteni 14]. Dar că un frate predică timp de o oră, fără să se fi preocupat intensiv cu un pasaj biblic, aceasta este foarte improbabil și niciodată nu aceasta este regula. Apoi ar trebui să cunoaștem și faptul că darurile nu sunt date pentru o oră. Ori a primit cineva un dar de la Domnul, atunci el îl are pentru totdeauna, ori el nu a primit acest dar. Desigur Duhul Sfânt are libertatea ca într-un prilej deosebit să însărcineze cu un mesaj special pe un frate, care de fapt nu are darul pentru slujire prin predicare. Însă aceasta va fi o excepție și nu înseamnă că în acest caz a fost dat un dar limitat în timp.

... despre o înțelegere greșită a călăuzirii Duhului!

Să remarcăm pe scurt, că tocmai frați ca de exemplu Kelly, Moody, Darby; Spurgeon sau Mackintosh, care toți aveau înțelegeri adânci în Cuvântul lui Dumnezeu, aveau biblioteci imense, pe care le foloseau. (William Kelly a lăsat în urma lui la plecarea lui acasă, de exemplu, o bibliotecă cu 15.000 de cărți.) Dacă ei nu ar fi învățat mai întâi de la alții, atunci cu siguranță Domnul nu ar fi putut să-i introducă așa adânc în gândurile sale. Cum am spus, *celui care are* i se va da. [Aici desigur nu este vorba că Dumnezeu în înțelepciunea și îndurarea Lui nu poate descoperi gânduri mari și creștinilor din țările îndepărtate – chiar și astăzi -, fără ca ei să fi avut vreodată în mâini vreun comentariu biblic. Vorbim aici exclusiv de responsabilitatea noastră în situațiile culturale pe care noi aici în Germania și cel puțin în toată lumea de vest le putem regăsi.]

Approape că nu se simte lipsa de hrană prin predică

La toată această tematică trebuie să ne referim la un alt fenomen, cel puțin aparent. Dacă deja ca și copil ai crescut într-o biserică (adunare) în care predica duminicală de regulă este cu mică putere și puțin conținut, te obișnuiești cu această stare și nu vei simți nici o lipsă, deoarece de regulă nu cunoști altceva. Devine o obișnuință să stai o oră, și nu cauți să afli dedesubturile a ceea ce auzi. De aceea ar putea fi foarte bine să fie așa, că mulți nicidecum nu ne înțeleg și nu se întreabă ce vrem noi de fapt aici. Din motive de ponderație îndreptăm atenția spre faptul că o parte însemnată a învățaturii pentru biserică (adunare) poate consta realmente în aducerea aminte de anumite lucruri, care de fapt sunt demult cunoscute, vezi 2 Petru 3.1. Dar dacă se amintește bisericii de o chestiune anumită cunoscută, se poate face aceasta de exemplu printr-o vorbire în spiritul timpului și cu exemple corespunzătoare timpului, așa că aceasta devine din nou pentru credincioși o chestiune actuală și pătrunzătoare la inimă. Dar dacă folosim limbajul fraților de acum 180 de ani și aducem exemple, care sunt relevante pentru alte timpuri, atunci desigur se poate trage concluzia că s-au citit numai anumite lucruri, fără să le fi interiorizat cu adevărat.

Abia după ce se începe să se privească puțin în afara fundalului bisericii proprii se vede că ar putea fi și alții, sau dacă s-ar avea o sensibilitate mărită față de vizitatori – credincioși sau necredincioși, nu joacă nici un rol -, atunci s-ar simți probabil și sărăcia multor predici, căci numai foarte rar se întâmplă ca cineva să se convertească cu adevărat sau vizitatori credincioși, de exemplu din marile biserici liberale, devin impresionați prin acțiunea Duhului lui Dumnezeu și se întreabă cu seriozitate cu privire la propria lor poziție. Dacă te-ai întreba autocritic care sunt cauzele pentru aceasta, cu siguranță s-at găsi un număr de puncte, pentru a gândi din nou dacă predicile noastre sunt actuale și autentice. Conținutul Sfintei Scripturi [Noul Testament] desigur nu s-a neschimbat de 2000 de ani, însă forma în care este oferit se schimbă permanent. Viața înseamnă și schimbare. În fiecare domeniu al vieții noastre trăim anumite schimbări, fie că este vorba de profesie, de familie, de starea familiară sau altele asemănătoare și același lucru este valabil și pentru o biserică. O biserică care vorbește același limbaj ca acum 180 de ani, în biserica aceea viața a trecut pe alături, și aceasta se explică numai printr-o izolare de ceilalți creștini și necreștini.

... despre o înțelegere greșită a călăuzirii Duhului!

Următoarea problemă am observat-o de mai multe ori: dacă în ultimii zece ani s-a întâmplat ca cineva să se convertească sau cineva nou să fi venit în biserică, trebuie un astfel de caz să fie prezentat ca un precedent, ca să se poată spune: „S-a văzut că dacă inima este sinceră, atunci va găsi calea la noi.” Dar ce se afirmă totodată prin aceasta? Toți aceia care nu au sărit peste aceste obstacole [căci sunt și alte obstacole în afară de predică], au fost mai puțini sinceri? Dar că și propria biserică ar putea probabil avea o parte de vină, la această idee se ajunge foarte rar. De cele mai multe ori trebuie cazurile singulare privite ca justificare pentru tradiția bisericii proprii, căci acela [acel unul venit în zece ani!] a reușit în cele din urmă. Însă cei douăzeci, treizeci sau mai mulți oameni, care între altele prin predici necorespunzătoare timpului și o înțelegere falsă a călăuzirii Duhului au fost împiedicați, sunt probabil de multe ori trecuți cu vederea. În trecut fie amintit, că noi nu pledăm pentru adaptarea străngerilor laolaltă ale bisericii la nevoile persoanelor necredincioase sau ale creștinilor liberali și lumești. Biserica este și rămâne o biserică din credincioși, care se strâng laolaltă să se închine în duh și adevăr lui Dumnezeu Tatăl și Domnului Isus, și năzuiesc după sfințenie și să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Dar aceasta se poate face într-un fel corespunzător timpului.

Unii argumentează că nu este vorba în primul rând de predică, ci de a fi în prezența Domnului. Aceasta este într-adevăr adevărat privit în sens absolut, și desigur sună și foarte evlavios, dar cum să observe cineva că Domnul este în mijloc, dacă prin predică el nu aude un mesaj de la El și Domnul nu i-a devenit mai mare? Da, nu ar trebui atunci, când o astfel de comportare se întâlnește des, să se întrebe dacă nu cumva Domnul în loc să fie în mijloc a fost împins în colțul cel mai îndepărtat? Ca să nu ne gândim la lucruri mai rele – vezi Apocalipsa 3.20!?

Noi nu putem căuta vina pentru toate la lumea rea! Desigur alături de alți factori, și conținutul predicii săptămânale joacă un rol foarte mare. Noi trebuie să redescoperim că înainte de toate lucrurile cei din afară [credincioși sau necredincioși], dar și tineretul nostru, deseori numai atunci pot fi câștigați dacă le putem oferi în limbajul actual un mesaj în spiritul timpului și actual – fără ca pentru aceasta să trebuiască să folosim argou -, dar care nu este caracterizat de intimitate agasantă sau o evanghelie ciuntită, și pe lângă aceasta având în vedere că în primul rând Cuvântul este „folositor pentru învățătură, pentru convingere, pentru îndreptare și pentru instruire în dreptate” (2 Timotei 3.16). Nicidecum nu este vorba de vorbiri frumoase, care numai „gâdilă urechile” și nu pot să aducă pe ascultător în lumina lui Dumnezeu. Primul țel al predicii este și rămâne, că omul este adus în prezența lui Dumnezeu, ca să-și cerceteze viața, s-o rupă cu păcatul, să adore pe Dumnezeu și să slujească Domnului Isus și aproapelui. Dar faptul că în multe biserici tineretul pleacă, nu trebuie să punem aceasta întotdeauna pe seama caracterului lumesc și al asemănării cu lumea a acestor tineri. Fiecare vizitator [fie cel care vine regulat sau cel care vine numai spontan] dorește să audă ceva, care îi dă de gândit, dar și ceva care-l face să înainteze, căci atunci nu ar vizita o biserică. Dacă cineva se hotărăște să viziteze o biserică, atunci de regulă el se așteaptă la ceva. Dar dacă după predică trebuie să întrebe, ce voia de fapt să ne spună predicatorul, atunci cu siguranță nu vom mai revedea acea persoană sau noi purtăm grijă încet dar sigur, ca „oamenii proprii” să-i punem într-un somn adânc spiritual.

... despre o înțelegere greșită a călăuzirii Duhului!

Desigur și în privința aceasta nu este întotdeauna din cauza predicii, însă noi ar trebui mai întâi să căutăm vina la noi și nu la ascultători. Dacă vrem cu adevărat să câștigăm oameni și dorim să slujim roditor pentru membrii bisericii locale, așa că bisericile „noastre” sunt din nou biserici care cresc și sunt vii, atunci trebuie să gândim din nou cu privire la această temă. Este pur și simplu indispensabil să ne ocupăm serios cu această problematică și să începem să ne întrebăm autocritic.

Știm că vor fi mulți care vor citi articolul acesta și sperăm că unii au citit până aici, și care au fost atinși neplăcut. Nicidecum nu este rău, că te-ai regăsit în aceste lucruri și cumva te simți acuzat – dimpotrivă, acesta este un început bun. Probabil unul sau altul este mânios pe noi, că noi vorbim așa deschis despre aceste lucruri, pe care el până acum le-a considerat a fi conform cu Biblia, și probabil și acum este convins de aceasta, că noi suntem complet greșiți cu privire la aceste lucruri. Cu adevărat, departe de noi să rănim pe cineva sau să-l punem pe stâlpul infamiei – înainte de toate suntem conștienți de nedesăvârșirea proprie și de slăbiciunea proprie [și în slujire]. Și suntem conștienți că dacă un deget de la noi este îndreptat spre alții, cel puțin trei degete sunt îndreptate spre noi înșine.

Chiar dacă nu vei putea înțelege toate punctele despre care am vorbit – nu este totuși o problemă reală și nu ne-am mulțumit noi mult prea mult timp cu o stare despre care am crezut că oricum nu o putem schimba? În treacăt fie spus, numai Domnul poate schimba realmente inimile, însă noi trebuie să facem ce stă în responsabilitatea noastră. Numai atunci Dumnezeu va face ce este numai în puterea Lui: și anume, să schimbe inimile. Probabil unul sau altul a gândit: „Dacă aş recunoaște sincer cum consider eu unele predici, unii mă vor considera imediat ca fiind lumesc”, sau tu ai gândit: „Ei și, dacă spun cu glas tare, ar trebui mai întâi ca eu să fac mai bine, dar pentru aceasta îmi lipsește timpul și plăcerea de a mă preocupa mai intens cu aceste lucruri.” Însă și atunci ar trebui să ai adevărul înaintea ochilor. Desigur adevărul doare deseori, însă el ne va face liberi, dacă îl acceptăm de bună voie și ne supunem lui.

A fost dorința noastră să punem în discuție o realitate incomodă sub o formă în care noi să ne simțim cu adevărat apelați. Temerile noastre sunt că noi ne lovim mai degrabă de neînțelegere din partea multora, și probabil chiar a creștinilor bine intenționați, deoarece nu ești gata să pui în discuție sub aspect critic acest fel încăpățânat de a predica și specific anumitor grupe din creștinătate, care totodată multora din aceste grupe le oferă o identitate [pentru că prin aceasta este atinsă o parte din propria identitate!]. Însă speranțele noastre sunt la fel de mari, că spunem ceea ce multora le stă pe inimă și intrăm pe uși deschise și exprimăm lucruri pe care unii probabil le-au gândit, dar nu au avut curajul să le spună cu glas tare. Dorința noastră este ca noi să ne slujim reciproc spre zidirea noastră spirituală și prin aceasta să onorăm pe Domnul. Dacă undeva am depășit cadrul învățăturilor Scripturii sau am rămas în urma lui, atunci rugăm pentru corectare. În afară de aceasta dorim să spunem, că suntem foarte conștienți că sunt și alte aspecte care sunt importante în slujirea prin Cuvântul lui Dumnezeu, că noi ne-am limitat aici conștient la puține aspecte.